

вителин съветъ е билъ книжовникътъ Атанасъ Т. Илиевъ отъ Стара-Загора, а прѣдседателъ на окръжния съдъ — Панайотъ Минковъ, който наскоро слѣдъ откриването на сжда се върналъ въ Сливенъ на сжщата длъжностъ, а на негово мѣсто въ Казълъ-Агачъ билъ назначенъ Димитъръ Г. Димитровъ отъ Сливенъ (бивши дългогодишенъ учитель въ сжщия градъ).

Прѣзъ мѣсець май 1879 г. Панайотъ Минковъ билъ избранъ отъ Сливенъ за членъ на българската депутация отъ Южна България по посрѣщането на първия генералъ губернаторъ на Източна Румелия князь Алеко Богориди, който идѣлъ да поеме управлението на автономната областъ, учрѣдена възъ основа на Берлинския договоръ (чл. чл. 13—23) и съгласно Органическия уставъ, изработенъ отъ прѣдставители на великитѣ сили. При посрѣщането депутацията упражнила благотворно влияние за щастливото разрѣшение на злсбодневния въпросъ за „феса или българската шапка“ на генералъ губернатора. Разбира се, такъвъ въпросъ въ настоящето врѣме не сжществува; той принадлежи на историята и при пръвъ погледъ се явява като дребнавъ въпросъ, за който не заслужава дори и да се говори. Дѣйствително, каква важностъ прѣдставлява отъ себе си феса? На времето си обаче този въпросъ билъ единъ отъ голѣмитѣ въпроси: той далъ поводъ не само на дипломатически прѣговори, но и подигналъ голѣмъ шумъ въ печата — по-голѣмъ отъ инцидента съ финансовия директоръ Шмита. Въ сжщность, касаело се не толкова за феса или шапката, колкото за това, какъвъ колоритъ ще получи новообразуваната областъ подъ името „Източна Румелия“. Фесътъ се считалъ за емблема на турската власть, българската шапка била символъ на национална самостоятелностъ. Прѣдъ видъ на това, че Южна България занимавала особено положение въ турската империя: получила вжтрѣшна автономия и организация при участието на великитѣ сили, то нейното население не желало, щото фесътъ да напомня за прѣдишния турски режимъ. Когато князь Богориди билъ назначенъ за генералъ-губернаторъ, той още въ Цариградъ далъ обѣщание, че ще се яви въ Южна България съ българска шапка. По една или друга причина, той не удържалъ обѣщанието си и при влизането си въ Южна България билъ съ фесъ. На пограничната станция го очаквала българската депутация, но при вида на феса, тя се върнала назадъ. Тогава князь Богориди снелъ феса отъ главата си и стжпилъ на свободната българска земя съ непокрита глава. Слѣдъ това депутацията успѣла да го убѣди да опростотвори въпроса, и той влѣзълъ въ своята столица съ българска шапка. Шапката побѣдила феса.

Важното въ случая е, че депутацията, която е дошла да посрѣщне князь Богориди, се състояла не отъ юноши, готови да се забавляватъ съ прѣдставителя на султанската